

en så hög bestraffning. Af hvad jag nu i korthet anfört vågar jag derföre vördsamt föreslå,

att Riksdagen beslutar det Kongl. förordningen af den 28 Juni 1798, angående hvad bolag iakttaga böra, måtte upphävas, eller deruti stadgade bötesansvar ned-sättas till belopp från 5 till 50 kronor, som må i så fall tillfalla kronan.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1879.

P. Engman.

N:o 64.

Af Herr Anders Svensson: Med förslag till förändrad lydelse af § 3 mom. 1 af Kongl. förordningen om mantals- och skattskrifningar den 20 Juli 1861.

Kongl. förordningen, angående mantals- och skattskrifningars förrättande den 20 Juli 1861, stadgar i § 3, att »en hvar skall mantals- och skattskrifvas, der han har eller, i följd af sitt vistande, bör anses hafva sitt bo och hemvist.» Från denna regel finnas, enligt samma §, dock tvenne undantag: »den, som inom särskilda mantalsskrifningsdistrikt innehar fast egendom eller idkar rörelse är berättigad att sjelf bestämma, inom hvilket af dessa distrikt han vill blifva mantalsskrifven.»

Olämpligheten af dessa undantag har länge varit insedd och allmänt öfverklagad. Enligt gällande bevillningsförordning är nemligen den, som drifver rörelse inom flera kommuner, utan afseende på rörel-

sens olika omfång inom de särskilda kommunerna, skyldig att erlægga bevilning endast inom den kommun, der han är mantals- och skattskrifven, och innehafvare af fastigheter inom olika kommuner, hvilken tillika skattar för inkomst af kapital och arbete, inkomstbevilning endast der han är mantalsskrifven. Men på bevilningen hvilat den kommunala beskattningen. Ingen är pliktig att för inkomst af kapital och arbete erlægga kommunalutskylder inom någon annan kommun än den, der han är mantalsskrifven, han må vara fastighetsegare eller ej. Följden af dessa tvenne undantagsstadganden har derföre blifvit, att alla kommuner, der rörelse idkas af personer, som äro i annan kommun mantals- och skattskrifne och som i denna rörelse hafva arbetare anstälde, hvilkas underhåll vid bristande arbetsförtjenst, såsom vid rörelsens inställande eller bedrivande i förminskad skala, ej sällan antingen helt och hållet eller åtminstone till större delen måste bestridas af den kommun, der rörelsen bedrivits, ej få till sina gemensamma utskylder uppbära det ringaste bidrag af rörelsens idkare, utan densamme måste bestrida utgifter, till större eller mindre del förorsakade just af dem, hvilka från samma utgifter äro helt och hållet befriade.

På grund af det anförda vågar jag föreslå, att Riksdagen måtte besluta:

att § 3 1 mom. af Kongl. förordningen om mantals- och skattskrifningars förrättande den 20 Juli 1861 måtte, med bibehållande af §:n i öfrigt oförändrad, erhålla följande förändrade lydelse:

»En hvar skall mantals- och skattskrifvas der han har eller i följd af sitt vistande bör anses hafva sitt bo och hemvist. Härvid iakttages att den, hvilken till eller före nästa fardag» etc. (lika med den nuvarande lydelsen).

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1879.

And. Svensson
i Bossgården.